ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Mrákoty a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **S. Š.,** zastoupen Tomášem Máchou, advokátem se sídlem Legerova 1830/44, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje,** se sídlem Tř. Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 3. 2017, č. j. 41 A 27/2015 - 89,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Otrokovice, odbor dopravně-správní (dále jen „správní orgán I. stupně) rozhodnutím ze dne 13. 10. 2014, č. j. DOP/44982/2014/ZJU, sp. zn. DOP/4328/2014/ZJU/JU, v bodu I. výroku uznal žalobce (dále jen „stěžovatel“) vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění. Přestupku se měl stěžovatel dopustit dne 5. 5. 2014 v 17:11 hod. v obci Spytihněv u domu č. p. 397 ve směru jízdy na Napajedla na silnici I/55, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h, neboť řídil osobní motorové vozidlo značky Audi Q7, reg. zn. X, nedovolenou rychlostí 64 km/h. Při zvážení odchylky měřícího zařízení ±3 km/h byla jako nejnižší skutečná rychlost jízdy naměřena rychlost 61 km/h. Tímto jednáním měl stěžovatel porušit § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Dále byl stěžovatel v bodě II. výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť při silniční kontrole u sebe neměl řidičský průkaz, což bylo zjištěno pprap. M. M., kterému jej po předchozí výzvě nepředložil. Tímto jednáním měl stěžovatel porušit § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu.

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně stěžovatel podal odvolání, o němž žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 2. 2015, č. j. KUZL-74665/2014, sp. zn. KUSP-74665/2014/DOP/Ků, rozhodl tak, že se výrok o vině v bodu II. výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle § 90 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád"), mění a nově zní: „*S. Š., X je vinen, že dne 5. 5. 2014 v době okolo 17:11 hod. v obci Spytihněv u domu č. p. 122 jako řidič osobního motorového vozidla značky Audi 7, RZ X při silniční kontrole na výzvu policisty nepředložil řidičský průkaz. Tímto jednáním S. Š. porušil ust. § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona*". Ve zbytku pak žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil dle § 90 odst. 5 správního řádu.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného stěžovatel brojil žalobou, kterou Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud") v záhlaví označeným rozsudkem jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), zamítl.

[4] Krajský soud dovodil, že stěžovatelovo tvrzení, že v rozhodnou dobu uvedené vozidlo neřídil, a do doby, než přijela k vozidlu policejní hlídka, došlo k výměně řidiče a spolujezdce (údajný skutečný řidič V. K. se měl přemístit do zavazadlového prostoru vozidla), je účelové. Pokud by k situaci popsané stěžovatelem skutečně došlo, policie by si dle krajského soudu spolujezdce všimla, což se nestalo. Podle krajského soudu správní orgány dostatečně zdůvodnily, proč daly přednost verzi skutkového děje, jak jej popsali zasahující policisté také ve svých svědeckých výpovědích, před skutkovým dějem tvrzeným stěžovatelem. Krajský soud konstatoval, že bylo povinností stěžovatele, který zpochybňoval výpovědi policistů, jež ve svém souhrnu jasně dokreslují skutkový stav, aby prokázal svá tvrzení. Stěžovatel však žádné důkazy nenavrhl ani nepředložil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 – 35, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Krajský soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, že policisté se měli po sdělení stěžovatele, že vozidlo neřídil, přesvědčit o tom, že ve vozidle nikdo jiný není. Krajský soud konstatoval, že bylo nemožné, aby vozidlo řídila jiná osoba, než na místě ztotožněný řidič. Podle krajského soudu lze předpokládat, že pro policisty byla situace tak jasná, že neměli důvod k tvrzení stěžovatele, že vozidlo neřídil, přihlédnout. Krajský soud rovněž podotkl, že stěžovatel svou verzi popisu děje předložil nikoli bezprostředně, nýbrž až v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[5] Krajský soud k námitce stěžovatele, že žalovaný vycházel z podkladů, které si sám opatřil, aniž by dal stěžovateli možnost se s nimi seznámit, konstatoval, že stěžovatel nespecifikoval, o jaké konkrétní poklady se mělo jednat. Dále ovšem krajský soud uznal, že pokud žalovaný uvedl, že stěžovatel byl dne 27. 6. 2014 okolo 17:00 hod. kontrolován hlídkou policie, vycházel ze skutečnosti, která nemá podklad ve správním spise. Toto pochybení žalovaného však nemohlo mít podle krajského soudu vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, neboť stěžovatel sám správnímu orgánu I. stupně sdělil, že se již dne 27. 6. 2014 nacházel na území České republiky. Krajský soud rovněž podotkl, že žádost úřednice o zastižení stěžovatele policií, na kterou upozorňoval stěžovatel, nebyla podkladem rozhodnutí správních orgánů; nemohla tedy mít vliv na jejich rozhodnutí.

pokračování

[6] K omluvě stěžovatele z ústního jednání krajský soud uvedl, že bylo diskrečním oprávněním správního orgánu I. stupně, zda bude omluvu stěžovatele akceptovat či nikoli. Vzhledem k tomu, že se stěžovateli předkládanými doklady nepodařilo prokázat, že dne 27. 6. 2014 na jeho straně existovaly relevantní důvody, proč se ústního jednání konaného tohoto dne nemohl zúčastnit, krajský soud souhlasil se závěrem správního orgánu I. stupně, že stěžovatelova omluva nebyla důvodná.

[7] Dále podle názoru krajského soudu správní orgán I. stupně nezneužil svou pravomoc, pokud nahlížení stěžovatele do správního spisu byli přítomni strážníci městské policie. K tomu krajský soud dodal, že stěžovatel proti postupu správního orgánu I. stupně podal stížnost, která byla shledána nedůvodnou; stěžovatel byl poučen o postupu v případě, že by s tímto závěrem nesouhlasil. Rovněž námitku týkající se *„úkolování“* policistů a městských strážníků správním orgánem I. stupně shledal krajský soud nedůvodnou, neboť ani v jednom případě nedošlo k zásahu do práv stěžovatele, jenž by mohl mít vliv na podstatu přestupkového řízení. Jestliže stěžovatel nesouhlasil s chováním některých úředních osob, měl podle názoru krajského soudu možnost proti němu podat stížnost, případně se obrátit na nadřízený orgán v případě, že by s vyřízením stížnosti nesouhlasil.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatel nejprve namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného a napadeného rozsudku krajského soudu, neboť policisté, správní orgány ani krajský soud se nezabývali jeho tvrzením, že vozidlo v době měření rychlosti neřídil. Dle stěžovatele po měření rychlosti vozidla došlo k výměně řidiče se spolujezdcem uvnitř vozidla, aniž by bylo nutné otevřít dveře vozidla či z něj vystoupit. Žalovaný se v rozhodnutí zabýval pouze vlastní *„smyšlenou verzí“* a stěžovatelova verze byla bez podrobného odůvodnění odmítnuta jako účelová a obstrukční. K tomu stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 As 58/2008 – 63, dle kterého v řízení, v němž se jedná o uložení sankce trestněprávní povahy, není možno pominout důkaz navržený obviněným, jenž by mohl být ve vztahu k předmětu dokazování jakýmkoli způsobem relevantní.

[10] Stěžovatel v této souvislosti také namítl, že policistům při silniční kontrole sdělil, že došlo k výměně řidiče a policisté tedy v souladu s § 58 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v relevantním znění (dále jen „přestupkový zákon“), měli učinit vizuální kontrolu vozidla, což se nestalo. Policisté dále stěžovateli v rozporu s § 109 odst. 2 zákona č. 273/2008, o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii“), odmítli vystavit potvrzení o provedeném úkonu.

[11] Stěžovatel rovněž vytkl, že nebyly splněny podmínky § 36 odst. 3 správního řádu, neboť mu nebyla v průběhu správního řízení dána možnost seznámit se s kompletními podklady, z nichž správní orgány vycházely. Dle stěžovatele totiž žalovaný při posuzování relevantnosti stěžovatelovy omluvy z ústního jednání vycházel ze skutečností zjištěných policií na základě *„neformálního příkazu“* správního orgánu I. stupně při kontrole stěžovatele dne 27. 6. 2014 v Praze; o tomto příkazu a zjištěných skutečnostech není ve správním spise žádný záznam.

[12] Stěžovatel dále uvedl, že s dostatečným předstihem předložil omluvu z ústního jednání, přičemž průběžně předkládal doklady o své nepřítomnosti v České republice. Správní orgán I. stupně mu však neposkytl žádnou odezvu (např. jednoduše prostřednictvím datové schránky) týkající se toho, že omluvu z ústního jednání nepovažuje za relevantní; odmítal s ním také telefonický kontakt. Správní orgán I. stupně tedy stěžovateli neposkytl součinnost a nespolupracoval s ním, čímž porušil zejména § 4 odst. 1 a 4 správního řádu, dle kterého je povinností správního orgánu poskytnout účastníkovi řízení přiměřenou součinnost a umožnit mu uplatnění jeho práv a oprávněných zájmů.

[13] Podle názoru stěžovatele dále žalovaný překročil zákonem stanovené meze, porušil zásadu přiměřenosti, neboť v průběhu správního řízení postupoval vůči stěžovateli *„příliš mocensky a extensivně“*. Rovněž postup správního orgánu I. stupně, v rámci něhož byl stěžovatel např. zaznamenáván několika kamerami za neustálé přítomnosti strážníků městské policie, nelze podle stěžovatele akceptovat jen s poukazem na to, že si stěžovatel měl možnost podat stížnost nadřízenému orgánu.

[14] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na rozsudek krajského soudu, s nímž se ztotožnil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.); stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[17] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného a krajského soudu; tuto námitku důvodnou neshledal.

pokračování

[20] Zejména nelze vytýkat správnímu orgánu I. stupně, že se tvrzením, že stěžovatel vozidlo neřídil, nezabýval, neboť v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně se stěžovatel k této otázce nijak nevyjádřil. Ve správním spise byl toliko založen úřední záznam ze dne 5. 5. 2014, v němž je uvedeno, že stěžovatel se sděleným přestupkem nesouhlasí. Stěžovatel teprve v odvolání uplatnil námitku, že vozidlo v době měření jeho rychlosti neřídil, neboť poté, co si s údajným řidičem V. K. všimli měřícího zařízení, navrhl tomuto řidiči, aby se vyměnili. Následně mělo vozidlo po projetí obce Spytihněv zastavit u domu č. p. 122, kde mělo dojít k uvedené výměně (V. K. se měl posadit na pravou stranu zadních sedadel a po spuštění zadních sedadel se měl přemístit do zavazadlového prostoru, načež měla být sedadla vrácena do původní polohy). Žalovaný se tímto stěžovatelem předestřeným skutkovým dějem zabýval na stranách 11 – 14 svého rozhodnutí a podrobně rozvedl, proč stěžovatelovu skutkovou verzi považuje za nelogickou a vnitřně rozpornou. Žalovaný zejména na základě obsahu správního spisu konstatoval, že je zcela nemožné, aby vozidlo řídila jiná osoba než stěžovatel, neboť se ve vozidle jiná osoba nenacházela. Policisté měli vozidlo stále na dohled; vozidlo nikde nezastavilo, nikdo z něj nevystoupil ani do něj nikdo nenastoupil. Policisté také dle názoru žalovaného učinili nezbytné kroky ke zjištění osoby podezřelé ze spáchání přestupku. K tomu žalovaný rovněž poznamenal, že svědecké výpovědi policistů měly pouze podpůrný charakter, neboť spáchání přestupku bylo zachyceno na radarovém snímku, a to včetně řidiče vozidla. K hodnověrnosti policistů pak žalovaný konstatoval, že tato může být zpochybněna jen konkrétními a zvláštními okolnostmi případu, které v nyní projednávané věci nebyly dány (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 – 70). Žalovaný také uvedl, že bylo povinností stěžovatele v případě, že svým tvrzením zpochybnil provedené důkazy, aby svá tvrzení prokázal (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 – 35). To však stěžovatel neučinil a žalovaný proto s ohledem na všechny okolnosti případu uzavřel, že vozidlo řídil sám stěžovatel.

[21] Krajský soud poté k této otázce konstatoval, že žalovaný dostatečně zdůvodnil, proč dal přednost verzi skutkového děje tak, jak jej popsali policisté, před tvrzeními stěžovatele. Krajský soud dále přisvědčil žalovanému, že stěžovatel svá tvrzení neprokázal (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2010 – 35, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS).

[22] Rozhodnutí žalovaného a krajského soudu tedy nelze považovat ve vztahu k vypořádání námitky stěžovatele týkající se toho, že vozidlo neřídil, za nepřezkoumatelné. Skutečnost, že stěžovatel se závěry žalovaného a krajského soudu nesouhlasí, nezakládá nepřezkoumatelnost jejich rozhodnutí. To, zda jsou závěry žalovaného a krajského soudu správné, je pak předmětem posouzení dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[23] Nejvyšší správní soud v rámci vypořádání dalších kasačních námitek nejprve v obecné rovině uvádí, že správní orgány mají podle § 3 správního řádu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je

nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tj. s požadavky na zákonnost jeho postupu. Správní orgány mají povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost (§ 50 odst. 3 správního řádu). Správní orgány podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování poté upravuje § 51 a násl. správního řádu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 As 44/2009 – 101, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35). Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS., mimo jiné konstatoval, že „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.*“ Stav bez důvodných pochybností je možné vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016 – 30).

[24] Obviněný z přestupku si může zvolit libovolnou taktiku pro hájení svých práv a uplatňovat libovolné argumenty, přitom je může uplatnit v různých fázích řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2017, č. j. 5 As 33/2017 – 36). Ačkoli primárně tíží důkazní břemeno správní orgán, v případě, že je obviněným z přestupku zpochybněn jeho tvrzením některý z důkazů, je na obviněném, aby své tvrzení prokázal. Opačná situace, kdy by správní orgán musel prokazovat jakékoli tvrzení předložené obviněným z přestupku, by popíral princip procesní ekonomie a vedl by v praxi k absurdním situacím (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2018, č. j. 3 As 11/2017 – 42, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 – 35). Správní orgány nemusí přijmout nereálné skutkové verze obviněných z přestupků, případně je mohou důvodně považovat za účelové. V již citovaném usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu sp. zn. 5 As 126/2011 bylo k uvedenému konstatováno: „*Tvrdí-li obviněný určité skutečnosti, které jsou podle obecných zkušenostních pravidel krajně nepravděpodobné, nenabízí k nim žádný rozumný důkaz a ani správní orgán takový důkaz není s to opatřit, lze dospět na základě toho, jak se věci obvykle dějí, k závěru o nevěrohodnosti takových tvrzení.*“

[25] Nejvyšší správní soud musí dát za pravdu žalovanému a krajskému soudu, že stěžovatel pouze uvedl, že vozidlo neřídil a předestřel svou verzi skutkového děje, aniž by však ke svým tvrzením předložil jakékoli důkazní prostředky či přednesl důkazní návrhy. V tomto ohledu tedy stěžovatel nedostál své povinnosti prokázat svá tvrzení. Naopak shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu skutkového děje a bez důvodných pochybností z nich vyplývá přesvědčivý závěr, že vozidlo v době měření jeho rychlosti řídil stěžovatel. Na zjištěný skutkový stav pak nemůže mít vliv ani údajné odmítnutí policistů vystavit stěžovateli potvrzení o provedeném úkonu ve smyslu § 109 odst. 2 zákona o policii.

[26] Nejvyšší správní soud tedy konstatuje ve shodě se správními orgány a krajským soudem, na jejichž rozhodnutí v podrobnostech odkazuje, že zejména z oznámení o přestupku ze dne 5. 5. 2014, úředního záznamu ze dne 5. 5. 2014, fotografie z měřícího zařízení spolu s kopií ověřovacího listu měřícího zařízení a svědeckých výpovědí policistů nepochybně vyplývá, že dotčené vozidlo v rozhodnou dobu řídil stěžovatel; policisté, kteří

měli po celou dobu vozidlo na dohled, vyloučili, že by jej mohla řídit osoba jiná. Naopak stěžovatelovo tvrzení není ničím podložené, jeví se nelogické a zcela nereálné; jedná se o zcela absurdní historku, jak výstižně uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí.

[27] Ke kasační námitce týkající se nedání možnosti stěžovateli se seznámit se všemi podklady rozhodnutí Nejvyšší správní soud nejprve v obecné rovině uvádí, že podle § 36 odst. 3 správního řádu musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost, nestanoví-li zákon jinak, vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Smyslem tohoto ustanovení je umožnit účastníku poté, co bylo ukončeno shromažďování podkladů rozhodnutí, tedy před vydáním rozhodnutí ve věci, vyjádřit se k těmto podkladům a vznést své výhrady a učinit procesní návrhy, aby rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze skutkového stavu zjištěného bez důvodných pochybností (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002 – 36, publ. pod č. 303/2004 Sb. NSS).

[28] Žalovaný v rámci posuzování náležité omluvy z ústního jednání, které se konalo dne 27. 6. 2014, mimo jiné ve svém rozhodnutí skutečně uvedl, že je mu známa skutečnost, že stěžovatel byl dne 27. 6. 2014 v 17:23 hod. zastaven policejní hlídkou v Praze. Je pravdou, že o této skutečnosti není ve spisovém materiálu založen žádný podklad. Nicméně je nutné uvedené dílčí pochybení posoudit v kontextu všech úvah a závěrů žalovaného ve vztahu k posouzení důvodnosti omluvy stěžovatele z ústního jednání v řízení před správním orgánem I. stupně. Žalovaný v této souvislosti zejména konstatoval, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, které by mu bránily návratu z Chorvatska, kde se měl před konáním ústního jednání zdržovat, do České republiky tak, aby se stihl dostavit k ústnímu jednání, z čehož žalovaný usoudil, že omluva stěžovatele z ústního jednání nebyla důvodná. Závěry žalovaného se tedy v uvedeném směru neopíraly jen o skutečnost, že stěžovatel měl být dne 27. 6. 2014 zastižen policejní hlídkou. S ohledem na uvedené nemůže mít zmíněné pochybení žalovaného vliv na zákonnost jeho rozhodnutí a potažmo na zákonnost rozsudku krajského soudu; námitka stěžovatele tedy není důvodná.

[29] Otázkou důvodnosti omluvy stěžovatele z ústního jednání se zabýval také krajský soud, který dovodil, že stěžovatel dokládal svou nepřítomnost na území České republiky v určitém období, nicméně ničeho nedoložil k tomu, jaké překážky mu bránily v účasti na ústním jednání konaném dne 27. 6. 2014. Krajský soud uzavřel, že stěžovatel ve vztahu ke svým tvrzením o pobytu mimo Českou republiku v rozhodnou dobu neunesl důkazní břemeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 – 23).

[30] V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že sám se otázkou důvodnosti omluvy stěžovatele z uvedeného ústního jednání podrobně zabývat nemohl. Ve vztahu k této otázce totiž stěžovatel žádnou kasační námitku nevznesl a ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti. Také z těchto důvodů se zdejší soud nemohl zabývat ani stěžovatelem tvrzeným *„povinováním“* ostatních státních orgánů ve vztahu k jeho zastavení policejní hlídkou dne 27. 6. 2014. K posouzení

důvodnosti omluvy stěžovatele z ústního jednání ovšem musel zdejší soud přihlédnout ve vztahu další kasační námitce, která se týkala nevyrozumění stěžovatele správním orgánem I. stupně o nedůvodnosti jeho omluvy.

[31] Ke kasační námitce týkající se nevyrozumění stěžovatele správním orgánem I. stupně o posouzení jeho omluvy jako nedůvodné, Nejvyšší správní soud nejprve uvádí, že není povinností správního orgánu, aby případně účastníka vyzýval k doplnění důvodů omluvy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2013, č. j. 9 As 6/2013 – 26). Řádné doložení důvodů omluvy leží vždy na tom, kdo se z ústního jednání omlouvá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 9 As 69/2015 – 20). V nyní projednávané věci se žalovaný a následně krajský soud podrobně důvodností omluvy stěžovatele z ústního jednání zabývali a shledali ji nedůvodnou. Nejvyšší správní soud s jejich závěry souhlasí a v podrobnostech na ně odkazuje; ostatně ani stěžovatel ve vztahu k posouzení důvodnosti této omluvy žádnou kasační námitku nevznesl, jak rozvedeno v předcházejícím odstavci. Omluva stěžovatele z ústního jednání má přitom zjevně účelový charakter, který je patrný již ze způsobu jejího podání, neboť jak ve shodě se žalovaným správně uvedl krajský soud: *„žalobce správnímu orgánu prvního stupně zaslal omluvu z nařízeného jednání s odůvodněním, dle kterého v době okolo 27. 6. 2014 bude dozajista mimo Českou republiku, s největší pravděpodobností na území Chorvatska s plánovaným návratem k 7. 7. 2014. K omluvě žalobce přiložil kopii vstupního víza do Egypta a kopii strany s identifikačními údaji ze svého cestovního pasu. Soud poukazuje na to, že žalobce uvedl „s největší pravděpodobností“, což nepůsobí tak, že by tato cesta byla naplánovaná a nebylo by možné ji přesunout. Důvod, proč se žalobce v daném termínu měl vydat do Chorvatska, uvedl žalobce poprvé až při ústním jednání před soudem. Prvotní omluvu žalobce doplnil údaji o tom, že se nachází v Egyptě. Poté správnímu orgánu zasílal další účtenky z Egypta, posléze Chorvatka […] a pokladní doklad o ubytování v Bolu ze dne 23. 6. 2014 týkající se ubytování žalobce ve dnech 20. 6. 2014 – 26. 6. 2014. Žádný dokument se však nevztahoval ke dni 27. 6. 2014, proto správní orgány omluvu nepovažovaly za důvodnou a řádně doloženou.“* Tyto závěry stěžovatel v kasační stížnosti nijak nenapadl a za těchto okolností si podle názoru zdejšího soudu musel být stěžovatel vědom toho, že správní orgán I. stupně nemůže jeho omluvu vyhodnotit jinak než jako nedůvodnou. Z uvedeného je totiž zcela zjevné, že se stěžovatel svým jednáním pouze účelově snažil navodit dojem o existenci důvodů bránících mu účasti na ústním jednání, přičemž se vyhýbal uvedení konkrétního údaje, kdy se na území České republiky nacházet bude, a to zejména ve vztahu k datu konání ústního jednání. O celkovém obstrukčním přístupu stěžovatele v rámci přestupkového řízení ostatně svědčí také následné chování stěžovatele, které plyne např. z protokolu o nahlédnutí do spisu ze dne 28. 11. 2014 (stěžovatelem podepsaného), podle něhož na počátku tohoto úkonu stěžovatel zjevně nesmyslně a účelově nařkl zaměstnance správního orgánu I. stupně Ing. M. S. a Bc. P. Š., DiS., že jsou ovlivněni návykovou látkou, že je *„řešen za to, co jeho zábavou“*. S ohledem na zjevnou účelovost (obstrukčnost) omluvy stěžovatele z ústního jednání, nemohl tedy mít bez dalšího postup správního orgánu I. stupně, který nevyrozuměl stěžovatele o neakceptaci této omluvy, za následek jakékoli zkrácení práv stěžovatele a nezákonnost rozhodnutí správních orgánů. Stěžovatel si musel být vědom toho, že jinak jeho omluvu ani vyhodnotit nelze. K této námitce lze ostatně také odkázat na závěry obsažené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2013, č. j. 9 As 6/2013 – 26, ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 128/2014 –

26, a ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 As 114/2017 - 26, z nichž je rovněž zřejmá nedůvodnost této kasační námitky.

[32] Nejvyšší správní soud dále ke kasačním námitkám týkajícím se stěžovatelem popsaných úkonů (postupů) správních orgánů uvádí, že tyto námitky zůstaly jen v rovině obecných tvrzení, aniž by bylo zřejmé, do jakých stěžovatelových práv by mělo být vlastně zasaženo, popř. jak by tyto úkony správních orgánů mohly způsobit nezákonnost správních rozhodnutí. Ve vztahu k dílčímu závěru žalovaného, který v rozhodnutí vycházel ze skutečnosti, která nebyla součástí spisového materiálu, se zdejší soud vyjádřil již výše. V jeho dalším postupu neshledává Nejvyšší správní soud žádné pochybení a ani stěžovatel žádné pochybení konkrétně nenamítá. Ze spisového materiálu dále vyplývá, že namítané jednání správního orgánu I. stupně, v rámci něhož měl být stěžovatel při nahlížení do správního spisu snímán kamerami a tomuto nahlížení měli být také přítomni strážníci městské policie, se uskutečnilo až po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tedy nijak nemohlo ovlivnit zákonnost jeho rozhodnutí. Jestliže se stěžovateli postup jednotlivých úředních osob nelíbil, mohl proti němu podat stížnost, což ostatně také učinil. Ze správního spisu je dále zřejmé, že všechny stížnosti stěžovatele byly vyřízeny a stěžovatel byl o jejich vyřízení vyrozuměn, případně byl také poučen o dalším možném postupu.

[33] Pro úplnost Nejvyšší správní soud na závěr ke kasačním námitkám stěžovatele dodává, že údajné odmítnutí policistů vystavit stěžovateli potvrzení o provedeném úkonu, nemůže mít samo o sobě jakýkoli vliv na rozhodnutí správních orgánů (a potažmo krajského soudu) v nyní projednávané věci, a to i v případě, že by k tomuto jednání policistů skutečně došlo a bylo by posouzeno za rozporné s § 109 odst. 2 zákona o policii. Případné pochybení policistů v tomto směru není způsobilé ovlivnit výše uvedené závěry o skutkovém stavu věci a jeho právním posouzení z hlediska odpovědnosti stěžovatele za jím spáchané přestupky. Z uvedených důvodů se tedy zdejší soud touto kasační námitkou blíže nezabýval a bez dalšího ji shledal nedůvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[35] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení; žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 23. srpna 2018

Mgr. Ondřej Mrákota
předseda senátu